

grindin er eitt hött djóraslag er heldur ikki prógv-að.

Føroyska stjórnin tekur bæði spurningin um varðveitan og manngóðsku í álvara. Setanin av einum fiskivinnustjóra, havfrøðinginum Kjartan Hoydal, visir hetta.

Um nú hvalir, ella djór yvirhøvur, eru noydd at lata liv, so mannaættin kann verða breyðfødd, er ein spurningur fyri seg. Tey av okkum, sum eru vegetarar, harimillum trúgv eg, Alan Thornton, eru av tí áskoðan, at tað er gjørligt at føða heimsins fólk uttan at drepa. Kanska tað er henda heimsáskoðan, sum ávirkar sjónarmiðið hjá Alan Thornton — og tað ið hann fyrst hevur tikið hesa støðu, so er hann til reiðar at lita út yvir sannroyndir og hagtøl, bert fyri at prógva sína hugsan.

Íbúgvarnir í Føroyum eru ikki blóðtystir barðarar, sum sipað verður til í greinini. Serliga við at vísa myndina av dronginum, sum heldur óføðinginum. Vit virða okkara djór, kanska meira enn tey, ið búgva aðrastaðni, har djóralívið er enn rikari og meira fjølbroytt.

Vit kundu hildið fram uttan steðg, um hvussu ómenniskjanslig fólk eru mótvægis sínum medskapningum. Her er nóg mikið at siga, at vit mugu vóna, at fundurin í Malmö í dag hjá »The International Whaling Commission« tekur eina avgerð, sum ikki sær burtur frá, at varðveitanin av hesum vøkru djórnum er eitt neyðsynjarmál — sam-

stundis sum tað verður víðurkent, at so leingi sum fólk halda tað vera neyðugt at eta kjøt, so slepst ongastaðni undan veiðu.

Tað er von mín, at bløð

so sum »Sunday Times«, sum ikki verða hildin at bera skaktiðindi, vilja — tað ið tey ætad at greiða frá tilikunum evnum — royna at leita fram sannleikan, sum so kann setast upp líð um

líð við tey skaktiðindi, sum henda greinin hevur litið á.

Virðingarmest
Kristina De La Motta
(Fr.)

THE SUNDAY TIMES 15 JUNE 1986

Letters

Pennington Street, The Highway, London E1 9JW

Pity the animal on your own plate

Food for thought: finale of a Faroe Islanders' whale-hunt

I AM A Faroese, born and brought up on the islands, but I have lived in this country since the 1950s. I have never enjoyed watching »whale-killing« (Magazine, last week); indeed, as I child I used to feel a great sadness to see those beautiful and majestic animals being killed for food. The purpose of my letter is not justification, but to clarify some points.

Whales are no longer killed in their hundreds on the Faroes, neither are they killed for fun. Each hunt now requires a permit, and this is refused if it is judged that the area has sufficient meat. A foreman is elected by each area. He has a duty to see that the hunt is carried out as efficiently and humanely as possible, and that all the meat is distributed according to the size of individual households. The use of spears is banned.

It would be unrealistic to suggest that the killing of any animal is without suffering. Likewise, it has to be accepted that there are those on the Faroes, as in other countries, who enjoy hunting. However, the majority of men are anxious to get the killing over with as soon as possible — a whale-hunt usually lasts between 15 and 25 minutes.

Young boys do play among the dead »whales«, and they are allowed to participate in the

cutting up of the meat: this is part of their training. Children are never allowed to kill a whale or any other animal. It is true that the Faroes now enjoy a standard of living way beyond that of, say, 20 years ago. Nevertheless, »whalemeat« continues to be an important source of vitamins and proteins in a country where almost all meat has to be imported.

Those of us who are veg-

etarians feel that the world's population can be fed without killing. But the Faroe Isles are not populated by blood-thirsty barbarians, as is suggested by the article, and particularly by the photo of the child holding the embryo.

Kristina De La Motta
Nottingham
SICKENING: If there were such an award, the prize for the most sick-making photograph of the year might well go to that of the laughing Faroese child, with blood-stained sweater and hands, showing off his new toy, a pink, embryo pilot whale cut from its mother's womb, with a background of sea coloured by the blood of harmless animals pointlessly slaughtered.

Jeremy Bruce-Watt
Corstorphine
Edinburgh

SECOND THOUGHT: My instant reaction to your pictures was one of indignation that The Sunday Times should bring such horror into our homes, but this was instantly replaced by a feeling of admiration for your courage in doing so.

I hope the article will help to show the Faroese Islanders and all other people who still hunt the whale how cruel this practice is.

J. Nairn
Villars s/Ollon
Switzerland

Lesarabrøv í »The Sunday Times« 15/6

Havið samkenslu við dýrunum á tykkara egna borðiski

Eg eri føroyingur, fødd og uppvaksin á oynnum. Eg havi búið her síðani fímtíðirini. Mær hevur ongantið dámt at hyggja at grindadrápi (Magazine, seinastu viku). Satt at siga, so harmaði tað meg at siggja hesi vøkru og tignarligu djór verða dripin til matna. Endamálið við brævi mínum er ikki rættvisgeran, men at greiða nokur mál.

Hvalir verða ikki longur dripin í hundræðali í Føroyum, heldur ikki verða teir dripin fyri stuttleika. Í dag krevur øll veiða eitt loyvi, og verður tað sýtt, um mett verður, at økið hevur nóg nógva grind.

Ein formaður verður valdur í hvørjum grindaøki. Hann hevur skyldu at siggja til, at veiðan fer so hampiliga og menniskjansliga fram sum møgult, og at øll føðin verður býtt út samsvarandi støddini av teimum einstøku húskjunum. Vákn eru bannað.

Tað hevði verið veruleikafjart at hugsað sær, at djóradráp kunnu fara fram uttan pinu. Somuleiðis mugu vit góðtaka, at tað eru fólk í Føroyum, sum í øllum øðrum londum, ið dama at veiða. Men

flest allir menn eru ótolnir eftir at fáa tað yvirstaðið skjótast gjørligt — eitt grinda-dráp tekur vanliga millum 15 og 25 minuttir.

Smádreingir spæla millum teir deyðu hvalirnar, og teir sleppa at luttaka í uppskeringini av hvalunum; hetta er ein partur av venjing teirra. Børnum verður tó ongantið loyvt at drepa ein hval ella nakað annað djór.

Tað er satt, at føroyingar liva undir líkindum, sum eru væl betur enn, latið okkum siga, fyri 20 árum síðani. Hóast hetta, so er tvøst ein týðningarmikil tåttur, hugs vit um vitaminir og proteinar, í einum landi, har næstan allur matur má innflytast.

Tey av okkum, sum eru vegetarar, eru sannførd um, at øll heimsins fólk kunna breyðføðast uttan dráp. Men íbúgvarnir í Føroyum eru ikki blóðtystir barðarar, sum sipað verður til í greinini. Serligani við at vísa myndina av barninum, sum heldur óføðinginum.

Kristina
De La Motta
Nottingham

Vamlisligt

Finst ein virðislon til ársins vamligastu mynd, so fer prisurin óivað til myndina av tí flennandi føroyska barninum í tí blóðblettadu tryggjuni, sýnandi fram sitt nýggja leikutoy: eitt ljósareytt hvalafostur, skorið

burtur úr búkinum hjá mammu sínari, og har baksýnið er sjógvurin. Littur av blóðinum hjá ósekum djórnum, sum verða dripin uttan grund.

Jeremy Bruce-Watt
Corstorphine,
Edinburgh

Endurhugsan

Fyrst gjørdist eg í øðini um, at »The Sunday Times« skuldu hætta sær at bera ein so vorðnan ótta inn í heim okkara, men varð óhugnin beinanvegin útskift við einari hávirðing fyri tykkara dirvi at gera tað.

Eg vóni, at greinin má vera ein hjálpi til at vísa føroyingum og øllum øðrum fólki, sum framvegis drepa grind, hvussu ræðulig teirra atferð er.

J. Nairn
Villars s/Ollon
Switzerland

